

Sygn. akt I Ca 414/19

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2020r.

Sąd Okręgowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca : Wiesława Kozikowska(spr.)

Sędziowie : Anna Kacprzyk,

Andrzej Kordowski

Protokolant : Alicja Gładysiak

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2020r., w Ł.

na rozprawie

sprawy z wniosku S. M.

z udziałem B. M.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji uczestniczki

od postanowienia Sądu Rejonowego w Łomży z dnia 28 października 2019r.,

w sprawie I Ns 811/17

postanawia :

1/ zmienić zaskarżone postanowienie w pkt. III., w ten sposób, że wymienioną tam kwotę 75.629,97 zł (siedemdziesiąt pięć tysięcy sześćset dwadzieścia dziewięć złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) zastąpić kwotą 109.609,38 zł (sto dziewięć tysięcy sześćset dziewięć złotych trzydzieści osiem groszy),

2/ ustalić, że zainteresowani ponoszą koszty postępowania apelacyjnego we własnym zakresie.

Anna Kacprzyk Wiesława Kozikowska Andrzej Kordowski

Sygn. akt I Ca 414/19

UZASADNIENIE

Wnioskodawca S. M. wniósł o podział majątku wspólnego zgromadzonego w trakcie trwania związku małżeńskiego z B. M. w ten sposób, aby przyznać wnioskodawcy zabudowaną nieruchomość o wartości 300.000 złotych, położonej w E., o numerze ewidencyjnym (...), o powierzchni 1495 m², dla której Sąd Rejonowy w Ł. prowadzi księgę wieczystą o nr (...) ze spłatą na rzecz uczestniczki B. M. w kwocie 40.000 zł.

Uczestniczka postępowania B. M. poparła wniosek o podział majątku dorobkowego i wniosła o dokonanie podziału majątku wspólnego w ten sposób, żeby nieruchomość zabudowaną oznaczoną nr 47/88, o powierzchni 1495 m², o

wartości 300.000 zł, przyznać na wyłączną własność wnioskodawcy postępowania. Wniosła o zasądzenie spłaty na jej rzecz w wysokości 125.500 zł, płatną w terminie 30 dni od daty uprawomocnienia się zapadłego orzeczenia.

Postanowieniem z 28 października 2019 roku, sygn. akt I Ns 811/17 Sąd Rejonowy w Łomży I Wydział Cywilny w pkt I. ustalił, że w skład majątku wspólnego S. M. i B. M. wchodzi zabudowana nieruchomość składająca się z działki o numerze ewidencyjnym (...), o powierzchni 0,1495 ha położona w E., jednostka ewidencyjna P., powiat (...), województwo (...), dla której w Sądzie Rejonowym w Łomży prowadzona jest księga wieczysta nr (...); w pkt II. dokonał podziału majątku wspólnego S. M. i B. M. w ten sposób, że nieruchomość opisaną w pkt I. przyznał na wyłączną własność wnioskodawcy S. M.; w pkt III. zasądził od wnioskodawcy S. M. na rzecz uczestniczki B. M. kwotę 75.629,97 zł tytułem spłaty, płatną w terminie 3. miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia z zastrzeżeniem odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności; w pkt IV. ustalił wartość przedmiotu postępowania na kwotę 300.000 zł; w pkt V. nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Łomży): a) od wnioskodawcy S. M. kwotę 239,61 zł, b) od uczestniczki B. M. kwotę 1.239,61 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo z sum budżetowych; w pkt VI. zasądził od uczestniczki B. M. na rzecz wnioskodawcy S. M. kwotę 500 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, a w pozostałym zakresie ustalił, że zainteresowani ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Wedle ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy S. M. i B. M. zawarli związek małżeński w dniu 14 lipca 1995 r. Mają dwoje dorosłych dzieci.

Małżeństwo stron zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 3 marca 2017 r., w sprawie o sygn. akt I C 55/17, który uprawomocnił się w dniu 25 marca 2017 r..

W dniu 13 czerwca 2002 r., na podstawie umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego, przed notariuszem Z. P. (Repertorium A 4369/2002), S. M. sprzedał M. i I. małżonkom Ł. za kwotę 49.000 zł lokal mieszkalny położony w Ł. przy ul. (...), o powierzchni użytkowej wynoszącej 45,2 m². Lokal ten nie posiadał urządzonej księgi wieczystej. Wnioskodawca własnościowe spółdzielcze prawo do ww. lokalu nabył w 1995 r. z pieniędzy przekazanych w drodze darowizny od jego rodziców.

Zwaloryzowana wartość kwoty, za którą zostało sprzedane mieszkanie przy ul. (...) na dzień 31 maja 2019 r. wynosiła 67.958,81 zł.

Dnia 14 czerwca 2002 r. w wyniku umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego przed notariuszem Z. P. (Repertorium A 4412/2002), S. M. kupił z dorobku z żoną B. M. od M. D., za cenę 40.000 zł, zabudowaną działkę gruntu o powierzchni 0,1495 ha, położoną w obrębie miejscowości E., gmina P., oznaczoną numerem 47/44, dla której w Sądzie Rejonowym w Łomży prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...).

Środki pieniężne na zakup ww. nieruchomości pochodziły ze sprzedaży ww. lokalu mieszkalnego położonego w Ł.. Pozostałą kwotę uzyskaną ze sprzedaży lokalu mieszkalnego w Ł., tj. 9.000 zł strony postępowania przeznaczyły na zakup materiałów hydraulicznych przeznaczonych do nieruchomości położonej w E. (bezsporne).

Szacunkowa wartość nakładów poczynionych przez wnioskodawcę i uczestniczkę postępowania z majątku wspólnego na lokal mieszkalny, położony przy ulicy (...) w Ł. stanowiący majątek osobisty wnioskodawcy wyniosła 7.276 zł. Składała się na nią kwota 3.267 zł jako wartość robocizny wnioskodawcy oraz kwota 4.009 zł za materiały.

Szacunkowa wartość rynkowa nakładów poczynionych na nieruchomość oznaczoną numerem ewidencyjnym (...) w miejscowości (...) B wyniosła łącznie 95.103 zł (w tym kwota 35.425 zł - robocizna).

S. M. i B. M. na remont nieruchomości w E. wzięli kredyt w banku w dniu 17.09.2007r. na kwotę 27.139,67 CHF.

Z zaświadczenia (...) Banku (...) z dnia 8 marca 2018 r. wynikało, iż kwota udzielonego kredytu wynosiła 27.139,67 CHF, a całkowite zadłużenie z tytułu kredytu na dzień 8 marca 2018 r. wynosiło 9.339,42 CHF. Wysokość spłaconego kredytu w okresie od 1 kwietnia 2017 r. do 8 marca 2018 r. wyniosła 1.933,31 CHF.

W okresie od 30 kwietnia 2017 r. do 9 października 2019 r. wnioskodawca spłacił na poczet zaciągniętego w dniu 17.09.2007 r. kredytu 5.088,21 CHF, tj. 20.098,43 zł (3,96 zł x 5.088,21 CHF).

Jak zauważył Sąd Rejonowy, S. M. i B. M. zawarli związek małżeński w dniu 14 lipca 1995 r.. W tym dniu z mocy prawa powstała też między nimi wspólność ustawowa, o której stanowi przepis art. 31 § 1 krio, nie zawierali oni bowiem żadnych majątkowych umów małżeńskich, które taką wspólność znosiłyby lub ją modyfikowały. Wspólność ta ustała z dniem 25 marca 2017 r., tj. z dniem uprawomocnienia się wyroku rozwodowego z dnia 3 marca 2017 r. w sprawie o sygn. I C 55/17. Strony nie zawierały w trakcie małżeństwa majątkowych umów małżeńskich, w związku z czym istniał między nimi ustrój ustawowej wspólności majątkowej, o którym mowa w art. 31 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, charakteryzujący się równymi udziałami małżonków w majątku wspólnym stosownie do dyspozycji art. 43 ust. 1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Żadna ze stron w toku postępowania nie wносиła o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym, zgodnie z art. 43 ust. 2 i 3 krio, w związku z czym Sąd, zgodnie z domniemaniem wynikającym z art. 43 ust. 1 krio ustalił równe udziały w majątku wspólnym.

W skład majątku wspólnego stron niewątpliwie wchodziło prawo własności nieruchomości w powierzchni 0,1495 ha położonej w E., gminie P., dla której w Sądzie Rejonowym w Łomży prowadzona jest księga wieczysta o nr (...). Wskazane prawo własności zostało nabyte przez strony w trakcie trwania związku małżeńskiego stron, dlatego też weszło ono w skład majątku wspólnego stron, zgodnie z art. 31 § 1 krio.

Sąd Rejonowy zauważył, że w niniejszym postępowaniu nie było zasadniczo sporu co do składu majątku wspólnego oraz co do jego wartości. Strony postępowania ustaliły bowiem zgodnie wartość nieruchomości objętej wnioskiem na kwotę 300.000 zł.

Spór dotyczył sposobu rozliczenia kwoty 49.000 zł stanowiącej nakład z majątku osobistego wnioskodawcy na majątek wspólny stron. Uczestniczka chciała prostego odliczenia tej kwoty od należnej jej spłaty, a po dokonaniu przez biegłą jej waloryzacji - odliczenia kwoty wyliczonej przez biegłą. Wnioskodawca wnosił o uznanie, że jego nakład wynosił tyle, ile w dniu wyrokowania warte jest mieszkanie sprzedane przez niego w 2002 r..

Wnioskodawca podawał ponadto, że otrzymał od ojca darowiznę w wysokości 14.150 USD na remont przedmiotowej nieruchomości.

Zdaniem B. M. nakłady poniesione na nieruchomość położoną w E. poza kwotą 49.000 zł pochodziły z majątku wspólnego stron.

Uczestniczka nie kwestionowała ustalonej przez biegłego z zakresu budownictwa wartości nakładów z majątku wspólnego na lokal przy ul. (...). Wnioskodawca podnosił natomiast, że nakłady z majątku wspólnego poniesione na lokal mieszkalny położony w Ł. przy ul. (...) winny zostać ustalone na kwotę 4.009 zł po odliczeniu robocizny wnioskodawcy. W ocenie wnioskodawcy ogółem nakłady z majątku wspólnego poniesione w związku z nieruchomością położoną w E., po odliczeniach winny wynosić 77.880 zł.

Sąd Rejonowy przeszedł następnie do ustalenia wartości nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty stron i z majątku osobistego na majątek wspólny.

Sąd I instancji wskazał przy tym, że wnioskodawca wywodził, iż poczynił nakład z majątku osobistego do majątku wspólnego w wysokości około 165.000 zł, na kwotę którą to składała się zwaloryzowana wartość sprzedanego lokalu w wysokości 150.000 zł, kwota 15.000 zł za zakup instalacji CO oraz kwota 50.000 zł stanowiąca pozostałą kwotę do spłaty kredytu hipotecznego. Podnosił również, iż otrzymał od rodziców darowiznę w wysokości 14.150 USD, którą przeznaczył na remont przedmiotowych nieruchomości.

Nie budziło wątpliwości Sądu Rejonowego, że nieruchomości w E. należy do majątku wspólnego. Wynika to z treści aktu notarialnego, na podstawie którego wnioskodawca nabył tę nieruchomość wyraźnie wskazując, że czyni to z dorobku z małżonką. Nie było żadnych przeszkód, by nabył tę nieruchomość do majątku osobistego, skoro posiadał środki ze sprzedaży mieszkania przy ulicy (...). Mógł zatem skorzystać z zasady surogacji (art. 33 pkt 10 krio). Nie zrobił tego jednak, co świadczy o ówczesnej woli stron zakupu nieruchomości do majątku wspólnego. Wnioskodawca zdecydował wspólnie z małżonką, że kwota uzyskana przez niego ze sprzedaży mieszkania będzie tylko nakładem z jego majątku osobistego. Wola stron ma tu decydujące znaczenie. Skoro tak, to nie mają znaczenia w tym postępowaniu późniejsze nakłady na nieruchomość jako pochodzące z majątku wspólnego na majątek wspólny. Z materiału dowodowego, w tym zeznań stron i świadka A. M. wynika, że obie strony pracowały (uczestniczka w szpitalu przez 12 lat, wnioskodawca prowadził własną działalność gospodarczą i wyjeżdżał do Niemiec) i z uzyskiwanych dochodów czyniły kolejne nakłady na dom, stopniowo go remontując, uczestniczka brała też pożyczki z kasy zapomogowo-pożyczkowej i z funduszu remontowego z zakładu pracy. Sąd nie znalazł potwierdzenia na dokonanie darowizny od ojca na rzecz wnioskodawcy. Charakterystyczne jest, że o tej darowiznie nie wspominały strony w trakcie pierwszego przesłuchania w dniu 3 września 2018 r., ani A. M. w trakcie zeznań (rozprawa z dnia 22 maja 2019 r.), mowa jest o niej w piśmie procesowym wnioskodawcy z kart 45-47. Nie budzi wątpliwości, że rodzice wnioskodawcy pomagali finansowo, ale zdaniem Sądu I instancji, było to wsparcie dla obojga małżonków i ich dzieci, a nie darowizna dla syna. A. M. wskazała, że była w dobrych relacjach z synową w trakcie zakupu i remontu domu w E., nie było zatem w ocenie Sądu Rejonowego, wówczas powodu do dokonywania darowizn wyłącznie na rzecz syna.

Zdaniem Sądu Rejonowego, należy nakład na majątek wspólny z majątku osobistego wnioskodawcy w postaci kwoty uzyskanej za mieszkanie zwaloryzować w taki sposób jak uczyniła to biegła sądowa w swej opinii. Waloryzacja ta uwzględnia zmianę siły nabywczej kwoty uzyskanej wówczas przez wnioskodawcę z punktu widzenia wskaźnika wzrostu cen towarów i usług.

W ocenie Sądu I instancji, branie pod uwagę obecnej wartości mieszkania przy ocenie nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny jest niesprawiedliwe i nie odpowiada rzeczywistej zmianie wartości pieniądza, strony bowiem nie mogły w 2002 r. przewidzieć skokowego wzrostu cen nieruchomości jaki nastąpił w ostatnich latach. Przyjęcie zwaloryzowanej przez biegłą kwoty 49.000 zł jako wartości nakładu uwzględnia ówczesny stan nabytej nieruchomości, to poprzez kolejne nakłady z majątku wspólnego i wzrost cen nieruchomości dom w E. jest obecnie warty 300.000 zł.

Z kolei nakłady z majątku wspólnego na majątek osobisty małżonka w postaci remontu mieszkania w Ł. przy ulicy (...) zostały sprecyzowane w opinii biegłego sądowego J. S., którą Sąd w pełni podzielił, uznając za rzetelną, profesjonalną, zupełną i jasną. W związku z tym, że biegły określił wartość nakładu poczynionego na ww. lokal mieszkalny na kwotę 7.276 zł, to Sąd Rejonowy uznał, iż połowa tej kwoty stanowiła nakład poniesiony przez uczestniczkę postępowania na tę nieruchomość i taką kwotę Sąd uwzględnił przy ustalaniu spłaty na rzecz B. M. za przyznanie na rzecz wnioskodawcy przedmiotowej nieruchomości.

Sąd I instancji uznał za uzasadniony zwrot kwot uiszczonych przez wnioskodawcę na poczet kredytu hipotecznego. Z zaświadczenia wydanego przez (...) Bank (...) z dnia 9 października 2019 r. wynikało, iż wnioskodawca od dnia 30.04.2017 r. do 9.10.2019 r. (czyli w okresie po rozwodzie stron) dokonał spłaty kredytu hipotecznego w wysokości 5088,21 CHF, tj. w wysokości 20.098,43 zł. Połowę tej kwoty tj. 10.049,22 zł Sąd Rejonowy uwzględnił przy rozliczeniu stron.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy dokonał podziału majątku wspólnego stron poprzez przyznanie wchodzącej w skład majątku nieruchomości o powierzchni 0,1495 ha, położonej w obrębie miejscowości E., gminie P., oznaczonej numerem 47/44, dla której to w Sądzie Rejonowym w Łomży prowadzona jest księga wieczysta nr KW (...) - na wyłączną własność wnioskodawcy S. M., zgodnie z wolą obu stron postępowania. Sąd ustalił spłatę na rzecz uczestniczki postępowania B. M. od wnioskodawcy S. M. w łącznej wysokości 75.629,97 zł. Sąd uznał za słuszne stanowisko uczestniczki postępowania, wyrażone w piśmie procesowym z dnia 26 lipca 2019 r..

Powyższa kwota do spłaty na rzecz uczestniczki postępowania została wyliczona w ten sposób, że od połowy niespornej, ustalonej wartości przedmiotowej nieruchomości położonej w E. – 150.000 zł (1/2 z 300.000 zł) Sąd Rejonowy odjął nakład osobisty wnioskodawcy na poczet majątku wspólnego stron, tj. sumę 67.958,81 zł (zwaloryzowana wartość sprzedanego lokalu mieszkalnego w Ł.) i połowę spłaconych przez wnioskodawcę rat kredytu wniesionych po rozwodzie stron

tj. 10.049,22 zł, a następnie dodał ustaloną przez biegłego 1/2 nakładów poniesionych z majątku wspólnego na lokal mieszkalny w Ł., tj. 3.638 zł.

Przy czym, Sąd Rejonowy uznał za niewykazaną okoliczność otrzymania przez wnioskodawcę darowizny w postaci 14.150 USD od jego ojca. W tym zakresie stanowisko wnioskodawcy Sąd I instancji uznał za gołosłowne i nieoparte żadnymi dokumentami i dowodami w sprawie.

O kosztach rozstrzygnięto na zasadzie art. 520 §1 i 2 k.p.c..

Powyższe postanowienie w części apelacją zaskarżyła uczestniczka postępowania B. M., to jest w zakresie pkt. III orzeczenia zasądającego od wnioskodawcy S. M. na rzecz uczestniczki B. M. kwotę 75.629,97 zł tytułem spłaty, płatną w terminie 3. miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia z zastrzeżeniem odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła nieprawidłowe ustalenie wysokości nakładu z majątku osobistego wnioskodawcy, ewentualnie błąd rachunkowy sprowadzający się do uwzględnienia we wzajemnych rozliczeniach uczestników całości kwoty nakładu wnioskodawcy z tytułu sprzedaży lokalu z majątku osobistego na majątek wspólny, tj. nabycie nieruchomości wspólnej (tj. 67.958,81 zł) w miejsce jego połowy (tj. 33.979,40 zł), co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, doprowadziło bowiem do znacznego zaniżenia wysokości spłaty należnej z tytułu podziału majątku w zakresie nieruchomości wspólnej należnej od wnioskodawcy uczestniczce, co mogło wynikać z naruszenia prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 kro poprzez jego niewłaściwe zastosowanie.

Wskazując na powyższe, uczestniczka wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kwoty 109.609,38 zł (o 33.979,40 zł wyższej od dotychczas zasądzonej) tytułem spłaty - płatnej w terminie 3. miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia z zastrzeżeniem odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności oraz o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania zwrotu poniesionych kosztów postępowania za II. instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja uczestniczki postępowania B. M. okazała się być zasadna.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjął je za własne w całości.

Stosownie do art. 45 § 1 k.r.o. każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód. Może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności.

Słuszność ma skarżąca, że Sąd I instancji niewłaściwie wyliczył kwotę należną do spłaty na jej rzecz od wnioskodawcy, co jest wynikiem nieprawidłowego rozliczenia nakładów z majątku osobistego męża na majątek wspólny, sprowadzającego się do uwzględnienia we wzajemnych rozliczeniach uczestników całości kwoty nakładu wnioskodawcy z tytułu sprzedaży własnego lokalu w miejsce jego połowy.

Wskazać przy tym należy na postanowienie Sądu Najwyższego z 28 czerwca 2017 roku, sygn. akt IV CNP 62/16 (Lex nr 2348537). W rozpatrywanym w tej sprawie stanie faktycznym wnioskodawca dokonał nakładu ze swojego majątku

osobistego, pochodzącego z darowizny, uczynionej na jego rzecz przez matkę, na majątek wspólny pokrywając 1/2 ceny nabycia dwóch działek. Strony były zgodne co do tego, że wartość każdej z działek w chwili orzekania wynosiła 62.500 zł, w związku z tym Sąd Okręgowy przyjął dla potrzeb określenia spłaty należnej wnioskodawcy od uczestniczki, że wartość tego nakładu odpowiada obecnie kwocie 62.500 zł. Natomiast łączną wartość nakładów wnioskodawcy, z uwzględnieniem nakładu na pokrycie ceny działek (według cen z daty jego dokonania) ustalił na kwotę 48.820 zł. Jednocześnie przyznał każdemu z byłych małżonków na wyłączną własność jedną działkę o aktualnej wartości 62.500 zł każda. Wartość majątku wspólnego ustalił na kwotę 135.505,90 zł, wnioskodawcy przyznał składniki majątkowe o wartości 68.930,47 zł, a uczestniczce o wartości 66.575,43 zł i zasądził na rzecz uczestniczki dopłatę w kwocie 1.177,52 zł oraz zasądził od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kwotę 65.955 zł tytułem zwrotu nakładów. W ten sposób wnioskodawca otrzymał połowę majątku i zwrot całości nakładu kosztem uczestniczki, zamiast 1/2 nakładu w kwocie 31.500 zł. Nakład zwiększył bowiem majątek uczestniczki jedynie o taką kwotę. Uczestnik, który dokonał nakładu, a któremu nie został przyznany przedmiot majątkowy o zwiększonej w podany sposób wartości powinien otrzymać zwrot całości nakładu, jednak taki stan rzeczy w sprawie nie wystąpił.

Równocześnie SN wskazał, że orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 519² § 1 k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c., to takie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadami i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Niezgodność orzeczenia z prawem powodująca odpowiedzialność odszkodowawczą musi więc mieć charakter kwalifikowany, elementarny, oczywisty tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechę bezprawności.

W konsekwencji, ostatecznie Sąd Najwyższy stwierdził, że zaskarżone postanowienie w zakresie podwyższającym kwotę tytułem zwrotu przez uczestniczkę nakładów na rzecz wnioskodawcy ponad 34.705 zł rażąco narusza art. 45 § 1 k.r.o. i przez jego wydanie została wyrządzona uczestniczce szkoda.

Należy też wskazać na wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2012 roku, I CNP 25/11, zgodnie z którym założeniem art. 45 k.r.o. jest doprowadzenie do przyznania małżonkowi, który poczynił nakłady na majątek wspólny ze swojego majątku, dopłatę o wartości równej aktywom, stanowiącym nakłady. W uzasadnieniu zaś tego orzeczenia Sąd Najwyższy wyjaśnił, że tworząc poprawną metodę obliczenia, która w razie równego udziału małżonków w majątku wspólnym, jak zostało to ustalone w tamtejszej sprawie, powinna uwzględniać tylko wartość nakładów można się posłużyć propozycją skarżącej w uzasadnieniu skargi. Najpierw więc ustalić należy wartość netto majątku wspólnego przez odjęcie od wartości tego majątku wartości nakładów. Obliczony w ten sposób substrat majątku należy podzielić na dwie części, odpowiadające udziałom małżonków w majątku wspólnym i obliczyć wartość należnych dopłat przez porównanie wartości uzyskanych w rzeczywistości składników majątku z wysokością udziału w wartości netto majątku wspólnego, co sprawia, że małżonek, który otrzymał składniki majątku o większej wartości zobowiązany jest do dokonania spłaty ich wartości, przekraczającej jego udział. Następnie, od tak ustalonej wartości spłat należy odjąć wartość nakładów, co zapobiegnie ich podwójnemu rozliczeniu.

Zatem mając powyższe na względzie, w ocenie Sądu Okręgowego wyliczając należną uczestniczce postępowania B. M. spłatę, w pierwszej kolejności należało od wartości majątku wspólnego stron, to jest 300.000 zł odjąć nakłady poczynione przez wnioskodawcę S. M. z majątku osobistego na majątek wspólny stron w kwocie 67.958,81 zł, co dało kwotę 232.041,19 zł. Następnie kwotę tę należało podzielić na dwie części, odpowiadające udziałom małżonków w majątku wspólnym, co dało kwotę 116.020,60 zł na rzecz każdego z zainteresowanych.

W dalszej części należało przy rozliczeniach zainteresowanych uwzględnić poniesione przez wnioskodawcę koszty kredytu zaciągniętego na wspólny dom w wysokości 20.098,43 zł. Zatem połowę tej kwoty powinna pokryć uczestniczka. W związku z tym od kwoty 116.020,60 zł (wysokości jej udziału) odjąć kwotę 10.049,22 zł, co daje kwotę 105.971,38 zł.

Ponadto w rozliczeniach stron należało też uwzględnić kwotę 7.276 zł z tytułu nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawcy, z czego połowa to kwota 3.638,00 zł. Zatem do wyliczonej wcześniej

kwoty 105.971,38 zł należało dodać 3.638,00 zł. Uzyskaną ostatecznie kwotę 109.609,38 zł należało zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania tytułem spłaty.

Postawiony w apelacji uczestniczki postępowania zarzut naruszenia art. 45 § 1 k.r.o. okazał się więc zasadny.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., jak w pkt 1/ sentencji.

O kosztach orzeczono w oparciu o art. 520 § 1 k.p.c., jak w pkt 2/ sentencji.